

Édes Anyanyelvünk

IFJÚSÁGI
MELLEKLET

ANYANYELVÁPOLÓK SZÖVETSÉGE, 2007. FEBRUÁR

Értünk? Értjük!

Mit is kell érteni ezen a talányosnak tűnő képen? Talán sok mindent, talán semmit sem. Természetesen nézőpont kérdése. Érdeemes figyelni az emberek reakcióit, akik számára az anyanyelvápolás fogalma ismeretlen, akik először látják meg ezt az ábrát egy pólón. Először talán nem értik; de elgondolkodnak rajta – talán ez a legfontosabb. Nehéz indulás és hosszú előkészületek után az Ifjúsági Tagozatnak ez lett az első hivatalos pólója. Semmi szín, semmi túldíszítettség, csak egy egyszerű – de véleményünk szerint annál sokatmondóbb – rajz.

De mit is szeretnénk üzeni azoknak, akik látják – azóta bögrén vagy egérpadon is? Anyanyelvünk fontos része élettörténetünknek. Sajnos, sokaknak csak kommunikációs eszközt jelent, semmi többet. Valóban csak ennyi lenne egy beszélt nyelv? Szerintem az anyanyelv művészet. Noha nem ennek szenteltem eddigi életemet, észreveszem és csodálom, hogy néhány egyszerű gondolatot is milyen sokféleképpen, milyen színesen tudunk kifejezni az anyanyelvünkön. Napjainkban sajnos már azért is küzdenünk kell, hogy a mellettünk élők is az anyanyelvünket beszéljék, és ne annak elferdített változatát. A nyelv értünk van; azért, hogy – remélhetőleg színes és sokatmondó – gondolatainkat kifejezhessük.

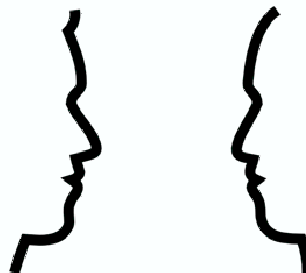
Vajon értjük-e egymást, vagy csak elbeszélünk egymás mellett?

Meg kell tanulnunk, számomra ez az anyanyelv nagy kihívása.

Mihály Balázs Attila

anyanyelvapoló.hu

Érted?

Igen.

ANYANYELVÁPOLÓK
SZÖVETSÉGE

TARTALOM

Mihály Balázs Attila: Értünk? Értjük!

Raizer György: Csongrád, 2006
(Részletek a Beszélni nehéz! című rádióműsornak írott levelekből)

Veres Edina: Rügyek II. (Jelentés Miskolcra)

Juhász Zsanett: ...ugyanarról, mástól, másként
(Részletek egy másik levélből)

Komári Ágnes: Ne szólj szám, nem fáj fejem

Terjéki Tamás: Anyanyelvem

Kern Fanni: Csillogtatni vagy polírozni?

Palincsák Enikő: A válasz: igen
(Vallomás egy tizenhét éves lány tollából)

Rejtvények

Rejtőzködő vers

CSONGRÁD, 2006

Részletek a Beszélni nehéz! című rádióműsornak írott levelekből

„Kevés van, amit tehetek, de amit teszek, lángoló szívvel teszem.”
Kazinczy

Kinek az első, kinek a tizennegyedik.

Sokunknak a legjobb az eddigiek között. Csupán néhány kőszá gondolatot, emléket szeretnék felidézni a hét történéseiből – mely az év sokunk által leginkább várt hete. Bármikorra essék is, fenntartott hely van számára: minden más elfoglaltságomat ehhez igazítom.

Egyben az év legkülönösebb hete is.

Az idő, amit Csongrádon töltünk, mégsem olyan, mint napok egymásutánja. Elkezdődik, valahol egy vonaton, végződik, valahol egy másik vonaton, és ami a két utazás között van, azt nem érdemes napokkal vagy órákkal mérni (már csak azért sem, mert az embernek annyi tenni- és beszélnivalója van ilyenkor, hogy a napok, éjszakák egészen egybefolyanak.) Csongrád olyan, mint egy nagy varázsgömb: amikor megérkezem ide, és meglátom a vasútállomáson mosolygó-íntegető Ibolya nénit, János bácsit, meghallom a jól ismert hangokat: elfelejtem minden addigi dolgomat, és úrrá lesz rajtam, amit csak így lehet leírni: a „Csongrád-érzés”.

A varázsgömb lakói között alapvető a bizalom, ez adja lényegét, erejét. Az embernek itt nem kell attól tartania, hogy a háta mögött összesúgnak, hogy rosszindulatúan kiforgatják a szavait. És ha valakit megszólítok, mosolyogva és készségesen felel. Sőt, segít. Az egyik táborlakónk úgy mondta: ő ilyenkor él. Az ember megszakitja, amit eddig csinált, s amikor hazamegy, ott folytatja, ahol abbahagyta.

Ott folytatja, de nem úgy... Mert talán tanult valamit, talán csak egy érzéssel lett több – ami azonban már éppen elég ahhoz, hogy egy kicsit könnyebben viselje mindazt, ami reá méretik. A miskolci Avasi képviselőtében érkezett Palincsák Enikőtől hallottam a tábor végén: „Eddig úgy éreztem, hogy csaló az egész világ, és senkiben sem szabad megbíznom...”

Visszaadják az emberekbe vetett hitedet?

Csongrád... Kívül esik a hétköznapi időszámításon.

Nem érzem azt, mint amikor egy kirándulásról, nyaralásról hazajövök, hogy: igen, az elmúlt napokban... itt meg itt voltam, és most hazaértem. Azt érzem: délelőtt elutaztam, délután hazajöttem. Pedig tudom, hogy a délelőtt és a délután között eltelt egy hét az életemből, mert itt van ez a sok kép, jegyzet, kavargó bennem az emlékek.

Ahogy Deme professzor úr fogalmazott (más vonatkozásban): „mint amikor a filmeknél bevág egy reklám”. Ha az időtartamot – és az eseményfolytonosságot – nézem, azt mondhatnám: zajlik a 360 napos „élet”, egyszer csak bevág Csongrád, aztán, amikor ennek vége szakad, az előbbi folytatódik jól-rosszul, ahogy abbahagytuk.

S akkor hová lesz Csongrád? Ott marad a gondolatainkban, érzéseinkben, megfoghatatlanul, megfogalmazhatatlanul. Igaza van Gyöngyösi Baláznak, aki azt mondja: „Ha valakinek az orra alá dugom a programfüzetet, annak fogalma sincs arról, hogy mit élünk át.” Igazán csak akkor tudhatja meg az ember, ha egyszer már végigélte.

Dömötör Andi sokat morfondírozott azon, mitől lesz minden tábor olyan különleges. „Aztán – fordult felénk – rájöttem: ti teszitek azzá Csongrádot, mindenki személy szerint, egyesével és együtt.”

Sok kincs, valóban, az emberi tudás és művészet egy szeletkéje. De van, amit nem tudunk katalogizálni, nem tudunk a polcra levenni. A legnagyobb értéket, amit Csongrád adhat: az ismeretiségeket, a szövődő-erősödő kapcsolatokat, a gesztusokat, az összerázódott csapatokat, az egyszeri társaságot – ami miatt a Tizennegyedik volt most a tábor.

„Ezért a hangulatért dolgozunk, ezekért a mosolyokért állítjuk össze az akadályversenyt, az üzenőfalat, a Ki mit tud?-ot, ezért tartjuk mi is a kis előadásainkat.

Mert, ahogy valamelyik évben Andi megfogalmazta, mindegyik Csongrádra mondhatja, hogy a legjobb volt az eddigiek közül. És mindig meg is tudjuk indokolni, miért volt éppen az a legszebb...

Most éppen az idei... Ki-ki tudná sorolni, mi tette felejthetlenné... Az akadályverseny remek feladatai? Hogy egy jó pingpongozhattam szövetségünk főtáborával? A tábor újdonsült lapja, a Sportsáv, a két lelkes szerkesztővel? A konyhás néni jól ismert kedvessége? A sokakat megnevetető Palóc lakodalmas? Az utolsó esti vetítés? Hogy van, aki fogja a kezét, ha szükséged van rá? A televízió sok-sok lap? Hogy valaki nem (csak) a külsőd miatt dicsér meg? Hogy bármikor számíthatsz egy „baritonra”? Hogy a barátommal olyan jól végigbeszélgettem az éjszakát? A fadaragó öt perc alatt bemutatott löfeje?

Például ezek miatt. Nem próbálom ki, hány oldalon keresztül folytathatnám.

S bár annyi minden kedves dolgot átélünk az idén is, és bár nagy vágyunk vált valóra azzal, hogy egy éjszakával tovább maradhattunk – mégsem jutott idő mindenre. Varga Bogi szelíden méltatlankodva meg is jegyezte: „Azon csodálkozom, hogy az augusztusnak ezen a táján miért nem hosszabbak egy kicsit a napok...”

S mindez történik az anyanyelv zászlaja alatt.

Elmondhatjuk: nem hozunk szegényt egyetlen általunk képviselt elvre sem.

Hitelesség? Dömötör Andi: „A bemutatkozásakor említettem már, hogy a magyar nyelv mellett van egy másik nagy szerelmem is. A spanyol szakon, ahol tanulok, a legtöbb embernek az a célja, hogy tökéletesen beszélje a nyelvet. En viszont rájöttem, hogy nem akarok tökéletesen megtanulni spanyolul, mert nem vagyok spanyol. És remélem, hogy mindig is akcentusom lesz.”

Deme professzor úr „és bevág a reklám” szavait vettem alapul korábbi hasonlatomhoz, mely azonban egy kicsit sántít.

Ha ugyanis a dolgok lényegét veszem alapul, a példát éppen fordítva kell szemlélnem: zajlik Csongrád, és egyszer csak bevág a hétköznapi élet...

Csak egy a baj: ez a „reklám” túlságosan hosszú – és még ki sem lehet kapcsolni a „tévét” a jövő augusztusi folytatásig...

Amikor – és ebben biztos vagyok – ismét a legizgalmasabb epizód fog következni...

Raizer György

a Semmelweis Egyetem beszédművelő köréből

Rügyek II. Jelentés Miskolcra

Rövidke írásom címe Buvári Márta cikkére utal, amelyet az Édes Anyanyelvünk 2006. októberi számában olvastam. Nos, az „anyanyelv kertje” valóban nemcsak gyomokkal és idegen hajtásokkal van teli, amint az idézett szerző is írta. Megragadom az alkalmat, és az utóbbi hónapok egyik kellemes tapasztalatát szeretném elmondani.

Örömmel jelentem, Miskolcon a helyzet a legkevésbé sem változott!... Legalábbis, ami a város szívében lévő sétálóutca küllemét és nyelvi képét illeti. Néhány hónapja nagy felújítások kezdődtek a megyeszékhely központjában: a régi, mállott vakolatú, ugyanakkor értékes, finoman kidolgozott 18–19. századi épületek homlokzatát most sorra varázsolják újjá. Ezekkel együtt az itt található boltok, üzletek, szórakozóhelyek szinte kivétel nélkül új köntöst kapnak. Külön öröm, hogy ez-

által az üzletnevek és feliratok a 2001. évi magyar „felirattörvény” értelmében magyarul (és több esetben kizárólag magyarul) kerülnek vissza a cégtáblákra, kirakatablakokra (csupán egy-két példát említve: Star helyett Csillag Divat, Big Shop helyett K.C. Ruházlet). Az idegen nyelvű nevet megtartók ugyanakkor magyar változatról is gondoskodtak végre (Shannon Pub – Az Ir nyomdászhoz).

Kicsit megkésve ugyan, de úgy tűnik, sikerült belátni, hogy egy magyar városban elsősorban magyar nyelven kell reklámozni, hirdetni vagy bevót csábítani. Megszépült és anyanyelvű feliratokkal tündélt utcakep: kettővel több érv, hogy az ember kellemesebben érezze magát a lakóhelyén. Csak így tovább! És talán állandó rovat lesz a Rügyekből.

Veres Edina

...ugyanarról, mástól, másként (Részletek egy másik levélből)

Nagyon vártam a tábort. Mindenki jókat mesélt róla. Sajnos, tavaly nyáron nem lehettem ott Csongrádon egy szomorú esemény miatt, de amikor szeptemberben az Ifjúsági Tagozat évnívó anyanyelvi tanácskozásán bemutatták a tavalyi tábor fényképeit, noha nem voltam Csongrádon, megvettem a DVD-t. Újra meg újra megnéztem.

Kicsit félttem attól is, hogy sok idegen ember lesz, és majd ott fogok állni, és csak nézek majd magam elé.

Meglepődtem, amikor Kerekes tanár úr az első este kosárlabdázni hívott minket. Nagyon élveztük a játékot, mert hagyták, hogy mindenki labdához jusson, és nem csak egy-két ember uralta a pályát, mint az iskolánkban.

A legjobban a Bordi-estet vártam, mert ahol Bordi András van, ott jókedv is van. Igazából nincs jó hangom, de amikor az anyanyelv-ápolókkal együtt énekelek, örömmel teszem. Tudom, hogy senkit sem érdekel az, hogy milyen a hangom. Az a lényeg, hogy jól érezzük magunkat. A jó hangulatról persze András gondoskodott. A „játékokat”, amiket kitálalt, mindenki bátran vállalta, és nem az volt, mint a legtöbb helyen, hogy „én nem megyek”, „nincs kedvem”, és sorolhatnám tovább a kifogásokat.

Az ópusztaszeri kirándulást szavakkal nehéz leírnom. A Feszty-körkép lélegzetelállító hangjai és maga a festmény azt sugallja, hogy én is részese vagyok a magyar honfoglalásnak.

Márciusban voltunk Szegeden a kihelyezett találkozón. A városba első látásra beleszerettem. Örültem, amikor a Szabadtéri Játékok keretében megcsodálhattam ezt a szép várost. A Bánk bán opera leírhatatlan élmény volt. Eddig csak könyvben olvashattam, illetve filmen nézhettem meg. Az a sok ember, a hangzás és maga az a tény, hogy a magyarok nemzeti operáját adják elő, egyszerűen csodálatos.

A csongrádi vetélkedő nemcsak arra volt jó, hogy sok új dolgot tanuljunk, hanem arra is, hogy a várost megismerjük. A játékokon nagyon jó volt a hangulat. Úgy éreztem magam, mint egy ötvenes kislány. Nem érdekelt az, hogy mit gondolnak az emberek, amikor éneklünk. A jókedvünket néhány helybeli csodálkozása nem rontotta el.

Milyen kiszámíthatatlan az élet! Ahhoz, hogy jobban megismerjem Evelint és Ritát, el kellett mennem Csongrádra. Igaz, hogy egy faluban lakunk, eddig nemigen beszélgettünk. A legrosszabbakat feltételeztük egymásról, holott nem is ismertük igazán a másikat. Nem vagyok magamra büszke, de az első reakcióm, amikor megláttam őket a Keletiben, a következő volt: „Úristen, ezek is itt vannak?” Már ezerszer megbántam, hogy így ítélt meg őket. A tábor óta egy dolgot megtanultam: sosem fogom senkiről a rosszat feltételezni addig, amíg meg nem ismerem teljesen. Remélem, ennek az új barátságunk sosem lesz vége.

A táborlakókban kedves, szeretetre méltó barátokat ismertem meg. Sok táborban voltam eddig, de olyan jól, mint Csongrádon, sosem éreztem magam. Egy hét alatt többet nevettem, mint egy év alatt összesen.

Juhász Zsanett

a sátorlajújhelyi V. István SZKI szakkörének tagja

Ne szólj szám, nem fáj fejem

Nem szólók a moziban annak, aki hangosan kommentálja a filmet. Manapság már nem szokás csendben nézni a vetítést és legfeljebb suttogva beszélni a mellettünk ülővel. Ma a divat: ami a szíven, az a nagy száján. Én pedig, aki kifizetem a közel ezer forintot a jegyért, éppen arra vágyom, hogy a másik lelője a poént, vagy vicces megjegyzéseket fűzzön a cselekményhez. Ennyi pénzért még extrát is kapunk!

Nem szólók a vonaton mellettem ülőnek, hogy az én dobhártyám is szétszakad attól a zenétől, amit ő hallgat. Három órán át zötyögök hazafelé, ezalatt olvasnék vagy dolgoznék, de miért is tenném, ha gépzenére is zakatolhat az agyam. Sőt, az egész kocsi szíve ugyanarra a ritmusra dobbanhat. Hát nem csodálatos?

Nem szólók rá a kiállításon sikoztató gyerekekre vagy a mamájára, hiszen olyan természetes, hogy nem érdekel az idegenvezető mondanivalója, ha a kislány magánszámában is gyönyörködhetünk. Olyan aranyos, nyolc-kilenc éves lehet, és csak üvölt, ahogy a torkán kifér. Anyuka pedig annyira elfoglalt, hogy nem ér rá gyerekeivel beszélgetni.

Nem szólók annak a lánykának, aki nem adja át a helyét az idős néninek a villamoson. Szegény botalal jár, és nehezen száll fel a meredek lépcsőskön, de feljut, és ettől olyan boldog, hogy valószínűleg állni akar. A kislány pedig hadd üldögéljen. A néni elesik egy fékezéskor, de összeszedi magát, egyébként is... majd leül otthon. Vagy legközelebb meggondolja, hogy elinduljon-e.

Nem szólók a könyvtárban vihángoló hallgatótársaimnak, hogy oda tanulni jár az ember. Unalmas a légkör, csend is lehetne, de ők legalább feldobják egy kicsit a hangulatot röhögésükkel, csapdosásukkal, mobiltelefonálásukkal. Az ember be is golyózna, ha csak a tollak, ceruzák hegyének sercegését hallaná tanulás közben.

Nem szólók annak a gazdinak, aki a kutyáját leviszi a parkba, s miután az elvégezte a dolgát, elegánsan távoznak. Azért vannak a közterület-fenntartók, hogy eltakarítsák a nyomokat, nekik is meg kell élniük valamiből. Legalább biztosítva van a munkájuk. A kukára kihelyezett zacskót pedig olyan szépen, elegánsan lengeti a szél!

Nem szólók a szomszédnak, aki úgy bömbölteti a tévét, hogy az aktuális sorozatokból naprakész vagyok, ugyanis a falon keresztül is tökéletesen hallok mindent. Egyébként is olyan jó reggel egy tévécsatorna szignáljára ébredni, és nem az unalmas óracsergésre, ami elrontja az egész napom. Még hogy magányosan élek az emberek? Hiszen olyan ez a lakóközösség, mint egy nagy kaptár, mindenki hall mindent, nincsenek titkaink egymás előtt. Igaz, a szomszédomat még nem láttam...

Nem szólók a boltban az elém tolakodóknak, hogy a sor vége valahol a teljes pultránál kigyózik. Miért álljon be oda, ha rögvést a kasszához is mehet? Nekem meg egyéb dolgom sincs, mint hogy türelmesen kivárom, amíg sorra kerülök. A biztonsági őr nem veszi észre, hiszen ami nincs benne a munkaköri leírásában, azt nem is csinálja, a kasszás hölgy pedig egyenesen megköszöni, hogy a tolakodó ennyire vágik társaságára.

Nem szólók az eladónak az üzletben, ha faragatlan a stílusa, miért legyen kedves. Én otthagytam a pénzem, ő pedig megél belőle. Csereügylet, ha nem tetszik valami, mehetek egy másik boltba, ahol talán még kedvesebb lesz a *marketing manager*. A mosoly nem fáj, de bunkónak lenni sem, sőt, kifejezetten jó érzés a másik emberen átgyalogolni.

Nem szólók semmiért. Miért szóljak? Miért én szóljak? Mást nem zavarnak ezek a dolgok? Más emberben „nem megy fel a pumpa”, ha más faragatlan viselkedését kell eltűrniük? S ha netán valaki mégis tenni próbál valamit, egyedül marad, senki nem áll mellé. Hová tart a világ? Nincs már illem, nincs már morál. Nagy szájak vannak és nagy arcok. Néhány éve azt írtam egy cikkemben, hogy sziszifuszi a küzdelmünk. Nekünk, akiket még zavar mindez, nekünk, akik szívesebben élünk egy élhető világban.

Ma azt mondom, hogy nincs se Sziszüphosz, se szikla, se görgetés. Csak küzdelem a túlélésért.

Komári Ágnes

Anyanyelvem

Ajkaimra csurransz lágyan,
Vízcsepp szomjazó szájára,
Csepp egy feneketlen tóban,
Figyelj hát minden szavára!

Szólok rajtad versben, bátran,
Temérdek kincsben bővelkedsz,
Legértékesebb hazámban
Semmi más nem, csak Te lehetsz.

Tanullak, ápollak Téged
Egy szebb jövő reményében.
Talán mindenki felébred,
Nem tűnsz el a messzeségben.

Terjéki Tamás

Csillogtatni vagy polírozni?

Édesanyám munkahelyén szlovákiai magyarok is dolgoznak. Együkük rendszeresen használja a *csillogtatni* szót. A magyarországi köznyelv nem ismeri ezt a kifejezést, sem a szinonimaszótárakban, sem az Értelmező kéziszótárban nincs benne.

Erre a munkafolyamatra az üzemekben a *polírozni* szót alkalmazzák. Az idegen szó magyar jelentése: csiszol, fényez, fényesít.

Vajon régi, feledésbe merült szó vagy egy idegen szónak az új, magyar párja az *csillogtatni*?

Szerintem nagyon érthető és logikus „fordítása” a *políroz* szónak, ráadásul hangulatosabb, benne van a *csillog* és a *csillag*, szeretetre méltóbb, mint a rideg, idegen *políroz*. Érdemes lenne ezt a szép kifejezést a magyar köznyelv számára ismerőssé tenni.

Kern Fanni

A válasz: igen

(Vallomás egy tizenhét éves lány tollából)

Nem hittem abban, hogy vannak még jó emberek. Tudom, furcsa ezt hallani egy tizenhét éves szájából. *Akkor* jöttem rá, hogy igenis vannak. Igen, azon a péntek délutánon, Miskolcon, az Avasiban, az Anyanyelvi klubban.

Egyre többször találkoztam velük...

Egyre inkább szerettem őket...

Egyre csak vonzott ez az érzés...

Észre sem vettem már, a Szövetség hálójában voltam (ASZISZ).

Az idej évnnyitó tanácskozáson a Baár–Madasban „mozizás” közben körülnéztem a teremben. Csillogó szemeket, nevető arcokat láttam, és fényes lelkeket éreztem. Ekkor jöttem rá: az anyanyelvápolás életforma. Miért áldoznak ennyi időt, energiát, pénzt erre? Miért üdvözlnek egymást olyan szívélyesen? Miért üdvözlnek engem is így? Tényleg szeretet ez, tényleg, amolyan önzetlen, ritka fajta? Engem is szeretnek? Idetartozom? Ugrándoztak a kusza gondolatok a fejemben, el akartam kapni őket. Elkapni és jól megszorogatni, hogy válaszoljanak!

Egy pillanat! Egy kacsintás... Valaki az asztalnál... elkapta a gondolatom!

A válasz: igen.

Palincsák Enikő

Rejtvény

A 2006. évi ifjúsági mellékletben megjelent rejtvényfelhívásunkra 46 megfejtés érkezett. Közülük 8-an az előző rejtvény megoldásával már korábban is játszótársaink voltak. Köszönjük az érdeklődést, a játékos kedvet.

Most az ország minden részéből kaptunk ügyes megoldásokat, az ábécérend szerint Almásfüzitőtől Vácig. A sorsolás a következő 5 pályázónak kedvezett:

1. Arany János Általános Iskola Beszélni nehéz! köre, Szentgotthárd
 2. Becker Tímea, Pécsvárad
 3. Dobosy Ildikó, Szolnok
 4. Huszár Roland, Pécsvárad
 5. Miklovicz Andrea, Vác
- Nyereményükhöz szeretettel gratulálunk!

A szófejtő rejtvény helyes megoldása a következő:

kaskavál = juh- vagy kecsketejéből készült, kissé csipős ízű gyúrt sajt

bakacsin = fekete posztó, bársony vagy vászon; ravatal bevonására használták

salamonpecsét = fehér virágú, bogoyótermésű erdei gyógynövény, a liliumfélék családjából

halva = keleti édesség, fő alkotórészei: méz, dió, mandula

bokály = egyfűlű, mázas agyagkancsó

infáns = királyi herceg volt Spanyolországban és Portugáliában

regatta = vízi járművek versenye, gyakran bemutatóval egybekötve

ambitus = zeneművek hangterjedelme, illetve bolthajtásos, kőoszlopos tornác (ez utóbbi az értelmező szótárban ékezzel, *ambitusként* szerepel; mindkét megoldást elfogadtuk)

kurta kocsmá = ősztől tavaszig működő falusi kocsmá (azért kurta, mert nem tart nyitva egész évben, csak kurtább ideig)

poliglott = többnyelvű ember vagy könyv

penicilus = zsebkés, tollkés

jurta = favázás, kerek nemezsátor

móring = jegyajándék, hozomány

gemma = vésett, (alakos ábrával) díszített drágakő, ékkő

A komáromi Jókai Gimnázium Parlando szakköre

Rejtőzködő vers

Egy különös vers szavait rejtettük el a meghatározásokban. Valamennyi szó egytagú. Helyes megoldás esetén máris olvasható a vers. Kérjük a címét és a szerzőjét is, csak így teljes a megfejtés! Segítségül annyit elárulunk, hogy egy XX. századi magyar költő művéről van szó.

1. A legfőbb vallási tiszteletet érdemlő. 2. Itt terem a zöldség, gyümölcs vagy virág. 3. Ilyen a kellenél nagyobb ruhadarab. 4. Falevelek összessége. 5. Ilyen karokkal fogad, ha örül neked. 6. A reménység színe. 7. Repülésre váró testrész. 8. A magasabban lévő helyen (ő-vel). 9. Az előző szó ellentéte. 10. Széles nyílású. 11. Sötét nap-szak, röviden. 12. Közeledik, régiesen. 13. A tenger színe. 14. Fény ellentéte, röviden. 15. Kettő meg kettő. 16. Ilyen anyag a vas. 17. Szól a telefon. 18. A szemnek tetszetős. 19. Négyes osztályzat. 20. Értesülés. 21. Magas hivatali beosztás. 22. Később. 23. Az ilyen víz csak úszóknak való. 24. Zaj nélküli állapot (ő-vel). 25. Így mozog az inga. 26. Hasonlító szó. 27. Hőmérséklete csökkent. 28. Keletkezési helye a gégefő.

A postára adás határideje: 2007. március 9. A megoldásokat a következő címre várják: Jókai Mór Gimnázium, Parlando szakkör, 2900 Komárom, Táncsics M. u. 32.

A helyes megfejtők közül öten könyvjutalomban részesülnek.

Jó játékot kívánunk!

Az Anyanyelvápolók Szövetsége Ifjúsági Tagozatának hírlevelét **Kerekes Barnabás** szerkesztette.